

私はその手紙を私の星のために書きました。

チエチンセート

Merve İzgi

Haznedar Mahallesi
Rüzgarlı Sokak
No: 42/11
34600 Güngören
İstanbul Türkiye

Sevgi Merve,

parmaklarım şu an sek sek oynayan küçük çocuklar kadar heyecanla, bir tuştan diğerine zıplıyor! Yazdıklarımın mürekkebini kıskanıyor gözlerim... gözlerin o mürekkebe degecek de gözlerime değil diye...

Neden 'Sevgi Merve,'? :) Çünkü herkeste bir parça sevgi var, nefret dolu insanlarda bile. O yüzden herkes sevgi-li. Sen ise, sende ise - yıldız dostluğunun ışığından yansıdığı kadarıyla söylüyorum - sevgi apayrı bir var oluş bulmuş.

Pencerelerime, gerek bilgisayar içi, gerekse dışı, bundan önce çok konan olmuştu da, o pencerelerden senin kadar içerilerime sızan olmamıştı.

Biliyorum çünkü başlarda ben de kendime sordum abartıyor muyum diye. Ama hayır... hehe Edebiyatçıların abartma/mübâla dedikleri o şey değil benim yaptığım. Kendimi toplumsal alışılmışlıkların, her günlüğün dışında tutuyorum. 'Sınırsız etkilenim' diye tanımlıyorum ben yaptığım şeyi. Yoksa yaşamın sorunlarını görüp, asık suratla dolaşmak, kendini kapatmak çok mu zor bir iş!? Diğerleri için zor olan, yaşamın hissetikleri kadar güzel olduğunu anlamak belki de. Hissettiğim kadar mutluyusam, kendime sınır koymuyorum. Yaşamın tatlılıklarını edebiyatçıların değimiyle 'abart' hatta sen de istersen. Sorunlarını abartmaktan evrendeki yıldızların sayısı kadar kat iyidir :)

İlk mektubumun sonlarına gelmeme daha sayfalar varken sana bu mektupta bahsini edeceklerimin bir listesini çıkarmak istiyorum! (Böylece ben de 'mektupta düzen' dedikleri olayı belki azıcık yakalamış olurum :)

1. Çocukluğum
2. Okulda (hehe ben okul-da, bu arada Ayşe ise Ali'nin yıllardır Ayşe'ye attığı topları Ali'nin kafasına, burnuna, gözüne, karnına geri atmak-ta)
3. Türkiye'den Ayrılış
4. Almanya'da İlk Yılım
5. Düşlerim
6. Gördüğüm En Güzel Rüyalalar
7. En Sevdiklerim
8. Yaşam Tarzım

1. Çocukluğum

1. My childhood / Meine Kindheit

Hehe adım çocukken de Çetin'di. Çocukken de oyun oynamayı çok severdim. Çocukken de yaptığım başka şeyler mi? Hmm... osss yapardım. Bir tür japon selamlaması olduğunu düşünerek.

Bir de oyuncaklarımı, bozduğum elektronik eşyaların kablolarına, devrelerine sararak onların canlanmalarını beklerdim. hehe Bir keresinde onursal tavşanlık ve cheetah'lık belgelerini aynı kaçışmacada (radyosunu paramparça ettiği teyzemden) gösterdiğim başarımla almıştım.

Yıldız denizcisi (yunanca astro: yıldız, yunanca naut: denizci) ilk olmayı istediğim şeydi. Düşlerime göre ilk önce aya gidecek, orada kendi yıldızlar arası uzaya çıkacak gemime binecek ve sonsuzluğa açılacaktım. Bu ilk mesleki düşümü, üniversite sonrası başlayacak mesleğime kadar hiç bir yere bırakmayacağım. hehe düş bu ya, belki o zaman bile bırakamam.

Bir de 5 - 6 yaşlarımda okuduğum kadar kitabı şimdi bile zor okuyorumdur. En ilgilendiğim konular güneş sistemi, uzay, ışık hızı üstü yolculuk, ışınlanma, zamanda özgür dolaşım (geri, ileri istenilen hızlarda, hızlı = birden gitme, aynı noktada kalma), eski uygarlıklar, özellikle Eski Mısır Uygarlığı'nın piramitleri, çok tanrılı dinleri ve evrim kuramıydı.

Bu okuduklarıma yaşamıma getirdiği olumlu biçimlendirmeleri, o yaşlarda bu tür konularda bana kaynak sağlayan 'anababa'm ve 'anaana'ma (hehe ilginç ama açıklayıcı, iki 'anlık sözcük' türetimi) borçluyum. Burdan onlara da (ki ben bu satırları yazarken düşler boyutunun prensi prensesi onlar) 'Special Thanks' çekiyorum!!!!

Çocukluğumda pek sağlamına yaşamadığım olaylar da var. Örneğin arkadaşlıklar o dönemimin zayıf kalan yanlarından. Bu eksikliğin üzerine gidişim de ilk lise yıllarında oldu. Sana bazen bir keresinde bira vs içtiğimiz dediğim erkeği kadar kıvrık bir topluluktan bahseder gibi olmuşum ya, onlarla bir yürümüşüz bu eksikliğe... vinnnnn ardından yelller esti eksiklik kaçarken :)

Şu kadarını söyleyebilirim ki, kendi ana babam değil de bir üst kuşak tarafından büyütülmem, düş ve düşüncelerime sınırsızlık kazandırdı. Şu ana babamla geçirdiğim bir yılda da görüyorum ki, uyum sağlama ve anlaşabilme yeteneklerim bayağı gelişmiş Türkiye'de... hehe buranın da sevileni olmam çok kısa zaman aldı. Aldığı o çok kısa zamana 4. bölümde daha detaylı bir değişim olacak!

Bu arada yıldız dostum, içimdeki çocuk ben seni çok seviyor!

Haydi Microsoft Word'üm bölüm 2'ye!!!!!!

2. Okulda

2. in the School / in der Schule

Rakamlar... 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 ve onların birleşe bölüşe toplana çıka oluşturdukları sayılar sardı ilkokul yıllarımı. Matematik derslerinde öğretmenimizin izlediği serbest tartışma ve kalıp dışı çözüm getirmeye dayalı ders işleme tarzı, matematik sorularına değişik yaklaşım açıları oluşturmamızı ve aynı soruyu sınıfın kendi tarz ve yöntemlerini geliştirebilen bir kaç kişi olarak, bazen 6 - 7 birbirinden bağımsız yöntemle çözmemizi sağladı. Ortaokul ve lisedeki matematik olaylarını öğretmenlerin ben çözeyim gör, ezberle yaklaşımları nedeniyle pek kavradığımı söyleyemem. Bilgisayarla ve bazı dönemlerde ciddi olarak uğraştığım programcılıkla, bildiğim bütün kural ve işlemleri etkin biçimde ve işlemci gücünü en az kullanarak nasıl istenileni başarabilirim sorusunu hep sorabildim ve pisagor temizagor bağıntıları şu an nedir bilmesem de, eğer bir gün bir program yazarken kullanmam gereken şeylerse öğrenme ve rahatlıkla kullanabileceğime olan güvenim yerli yerinde!

Hiç de bir zaman ezber ve zorlayıcı derslerde iyi ya da etkin olmadım okuldayken. Okullarımda tarih, sosyoloji gibi dersler ezber ve müzik, resim gibi dersler zorlayıcı ("Aha çanta. Hadi çiz! (İçinden de 'daha eve gidip, maç seyredeceğim ya da konkene gidip, dedikodu yapacağım.')" ne demek ya?? Ya da "Al nota nota nota nota, al bu da flüt. Yeter bu kadar almak, şimdi işin çalmak!" ne demek???) olarak adlandırılmak için yaratılmış derslerdi ya da gibi işlendiler.

Uğraşa, yarata bir şeyler yapmak... Öğretmenin yaptığını taklitten ziyade, kendi yaptığınla sınıfta var olmak ve herkesin kendi yaptığı, yarattığı, düşündüğü, bulduğunu getirip paylaşması tattı benim için. Ortaokulda arada yalnız bilgi yazdırırken, yine uyudunuz diye hepimize kötü not verdiğini söyleyen ama hiç vermeyen coğrafyacının dersi, lisede sık sık "Yazın! Ama istediğinizi... Konu isteyen konu olsun korku romanlarına!" diyen edebiyat öğretmenlerinininkiler, bütün ingilizce dersleri... harikaydılar!!!!

Sevdiğim ders ve konulara kendimi vermem ve ilgi duyduğum alanların beni bir an bile sıkılmama, zorlamaması + şans iyi bir şimdiye kadar ki eğitim almamı ve bunu oldukça iyi bir ortalama ile sonlandırmamı sağladı. Peki ingilizce derslerinde, yazdığı ingilizce şiirleri okuyan (örnek oluşuyla bir çok kişide benzer alışkanlıklar baş göstermesine yol açan), öğretmenininden izin alarak her cuma günü bir ders boyunca sınıfıyla ingilizce kelimelerin köken bilgisini paylaşan, uzaya gönderilecek, disko toplarına benzetilebilecek, bir uydunun üç aynasının cilalanması ve uydunun içine konulacak cd'ye sınıf arkadaşlarının adının yazılması için başvuran ve ingilizce sınıfı olmasına rağmen okul laboratuvar'ını uluslararası bir çalışmayla ilgili ilk ve tek kullanıma açan, ben'in hiç mi kötü, garip, ilginç okul yanları yoktu?? :)

Ödev yapmaktan nefret ederdim... O kadar ilginç bahanelerle öğretmenlerin karşısına çıktığım oldu ki... Bir keresinde "Öğretmenim dün gimadan kampanyaları olduğu için mangal kömürü ve sarımsak almıştım, bunları okul çantamda unutunca, çantamı kullanılmaz kılan iğrendiricilikte bir koku sardığı için çantamı ben de evde

bıraktım. Valla siz şimdi ödevlere bakmaya gelince farkettim ki defterlerimi de evde unutmuşum.” deyince kadın “E, yuh!” dedi. Kendisinin sahip olduğu statü yüksekliği nedeniyle ben de ona geri yuh diyemedim.. :(Yuhu bende kaldı... Hehe dur ben o yuhu sana diyeyim “Yuh!”... hehe sen de başkasına de böylece eski bir yuhtan tam 4 yıl sonra kurtulmama yardımcı olmuş ol... benden de istenilmediğinde herhangi başka bir şeyle değiştirebileceğin bir öpücük kazan!!

Bu bahsi geçen bahane olayı edebiyat dersinde oluyor... Yine edebiyat derslerinde bir keresinde de... Tahtaya bir şeyler yazdıktan sonra beni kaldırıp “Bak şimdi...” diyen ve aslında benim tahtaya bakmamı isteyen öğretmenden gözlerimi arkadaştan aldığım dirsek darbesine kadar tam 30 saniye alamamış ve benim dalmışlığımı görenlerde bir ‘öküz tren’ öyküsü çağrışımı uyandırmıştım. Yine aynı öğretmene ingilizce şiir yazma tutkusunun titaniğin kazan dairesi gibi içimi tutuşturduğu dönemlerde çift dilli (ingilizce türkçe) 14 satırlık 6 sone ve uzun bir (hiç yazılmamış) kitap önşiri yazmış, öğretmenim ödevi olan mektubu kimse yazmadığı için herkesi haşladığı bir ilk dersin ardından, ikinci dersin başında öğretmene “Ben yazdım!” diyerek arzu ve müstehcenliği biraz fazla kaçmış, kendisine sözde gelecekte, almanyadan, okul bittikten, görüşmez olduktan sonramızdan yazdığım mektubu okumuştum... :) O geleceğe çoktan geldim, hiç de öyle bir mektup yazmadım gerçi kendisine... sanırım çocukmuşum o zamanlar. Bir başka, bu sefer erkek, bir edebiyat öğretmeninin de gözünde deli kompozisyon yazarı izlenimi oluşturduktan sonra gerek kompozisyon derslerinde sık sık yalnızca bana “Hadi ne yazdın gene, oku bakalım!” demesini, gerekse de o aralar 73239. kez yaptığımız şu insan şunu demiş aslında ne demek istemiş türünden kompozisyon yazımını eleştirmek amacıyla, sitemle girdiğim kompozisyonu, öğretmen de dinlerken sınıfa yüksek sesle okurken, “Kompozisyon aslında nedir? Biri ne demiş diye düşünüp, kağıdı mürekkeple gereksiz yere batırmakmış gibi geliyor son zamanlarda. O kadar sık Goethe’nin, Shakespeare’in, Hugo’nun sözlerini açıklıyoruz ki, artık bugünkü adam Oliver’in ne sözüne saygı duyusam kaldı, ne de kendine. Hatta “Oliver’in derdi bizimi gerdi? Yazmıyorum ulan Sezai!” diyesim geldi. Bırakıyorum Oliver’i ben. Ne derse desin, kompozisyon kendi sözünü söylemektir! İşte bu da benim sözüm oldu bakın. Hadi şimdi ne demek istiyorum açıklayın!!” deyince de sınıfta ve öğretilimde sessizliğe neden olmuş, arkadaşlarla balığa gittiğimiz ertesi gün öğretmene sınıfa “Dün yapılan bir komlodur, bir bozgunculuktur, hainliktir!” gibisinden sözler dedirtmişim.

Tartışma derslerinde, ingilizce öğretmenleri, kimya öğretmeni, çoğu dersinde din kültürü ve ahlak bilgisi öğretmeninin de karşısında yer almış, takamadığım saflıkta lise matematikçisinin derslerinde gülüyorum diye sık sık atılmış, yazılısında “Menderes nedir?” diye soran coğrafya öğretmeninin yazılı kağıdına, “Bilmiyorum ama Telsim de vardır.” diye yazmış, felsefe öğretmeni dersinde güldüğümüz bir arkadaşımın ayrı oturmamı isterken “Senden rica ediyorum.” deyince, “Reddetme şansım var mı bu ricanızı peki?” diye sorduğumda öğretmen “Hayır! Yok!” deyince “O zaman rica ediyorum demeyin. Bu ettiğiniz emir.” deyip kendisine yüksek gerilim hattına tutulmuşların saç şeklini kazandırmış, yine aynı öğretmen bir keresinde idare bir hafta boyunca sınıfın kaloriferlerini tamir ettirmedi diye ingilizce öğretmenimizin de getirdiği gazla okulu terketmemizin ardından ki ilk dersinde bize

3. Türkiye'den Ayrılış

3. Leaving Turkey / Das Verlassen der Türkei

Üçüncü bölüme ışınlandık!

Mektubun bu kısmına bir süre aranın ardından devam ediyorum dilde ve söyleyişte bir değişiklik gözlemlenebilir...

Lise bitmek üzereydi. Öğretmen yıllık yazmacıları seçmek için sordu "Gönüllü var mı?" ICQ'da bahsettiğim bir güneş ve diğer uzak yıldızlar muhabbeti vardı ya... Yıldızını arayan, şu anda istanbulda olan kız hani... İşte o kız parmak kaldırıncı bu soru üzerine, ben de onunla ortak bir şeyler yapmayı hep istediğimden, tuttum parmak kaldırdım. Sonra kız parmağını indirdi. Tam ben de indirecektim, öğretmenin kafası attı "Ne o öyle bir kaldırıyorsunuz, bir indiriyorsunuz!" diye çıktı ve parmağını indiremeyen ben, sözde gönüllü olarak, o kızın da bulunmadığı bir grupta kaldım. O zamanların en hızlı klavye kullanıcısı olmam ve derstir dershanedir takmayan yapımın bana bir sürü boş vakit sağlaması nedeniyle, sınıfın yıllığını, ki bahsi geçen sınıf 38 kişilik bir topluluk, ben bilgisayara geçirmek zorunda kaldım. Son beş kişide bütün olayı benim yaptığımı görüp de acıma hisleri uyanan arkadaşlardan bir tanesi yardım etmek isteyince, bilgisayarımın çocuğun evine gittiğimde, kapının önüne park ettiğim spor ayakkabılarım çalındı ve bana küçük ayakkabılara ayak sığdıra sığdıra eve gitmek zorunda kaldım. :) Sanırım bahsetmişim.

Sonra okulda gömleklere anı yazısı yazma olayına girildiği günün akşamında gömleğime çizilen bazı resimler deyim yerindeyse ilkel ve müstehcen bulunduğundan, radyosunun acısını unutamayan sevgili teyzem tarafından gömlek yıkandı ve diğer arkadaşların yazdığı duygusallıklar da Ariel laboratuvarlarında geliştirilen mürekkep çıkarma teknolojisine kurban gitti. Üzen bir gariplikti bu da.

Bu tür veda olaylarının ardından okul bitti. Üniversite sınavı falan olayına girdik, ilk gün salon karışıklığı falan yaşadım, sonra ki ikinci sınavdaysa (dil sınavı) her şey yolunda gitti ve ben yaa sözelim zayıf, ancak latince falan okurum derken, sonuçlar (sözelde) beklenenin stratosfer tabakası kadar üstlerinde geldi (dil sınavı 100 net, sözel de 76). Bölüm tercihiyle, Türkiye'de öğretmenliği pek düşünmediğimden ve İngilizcenin edebiyatından çok dil bilimi ilgimi çektiğinden ayrıca da Türkiye'de kalırsam, yalnızca akademik kariyer yapmak için kalırım dememden, Hacettepe Üniversite'si İngiliz dil bilimi bölümünü ilk tercihime yazdım.

Kazandım. Gittim.

Kayıt yaptırma günü, yanıma değişik insanların gelip, ağaçlar ne kadar güzel gel seninle allaha tapalım, namaz kılalım, ayine katılalım, sakal bırak, biliyon mu senin kalacağın yurtlarda içki, eğlence, sex almış başını gitmiş demeleri ve benim bunlarla bir süre tartışma hatası içine girerek vakit yitirmemin ardından, içeri girdiğimde daha önce benzer bir işi hiç yapmamış ve okuma yazma bildiği şüpheli

insanların benim öss' den gelen yerleştirildiniz belgesini vermediğimi farketmemeleri, benim bunu yarım saat sonra otobüste farkederek farketmez kayıt yerine geri dönüp, paldır küldür kayıt işlemlerini gerçekleştirenlerin yanına dalmaya çalışmamın güvenlik görevlilerince engellenmesi, ya ösym'den belgemi almadan kaydımı yapmışlar dememe, olur mu öyle şey derken, bir yandan da silah ve telsizlerine sarılmaları, çantama belgeyi vermediğimi ciddi farketmediklerini göstermek amacıyla belgeyi çıkarmak için el attığımda sanki intihar bombacısıymışım gibi korkmaları, belgeyi görmeleri ve bana içeriye kadar eşlik etmeleri, durumun düzeltilmesiyle ilgilenmeleri, hatta bu duruma neden olan kişinin o günlük görev yerinin değiştirilmesini sağlamaları gibi ilginçlikler yaşandı. Hepsinin ardından, yurttaki odama ulaştığımda, 'anababa'mın da terketmesi üzerine, "Ya usta senin işin ne burada?" gibisinden sorular yönelttim kendime. Derslerin başlamasına bir hafta kadar falan olduğundan, Bursa'yı gezmeye, orada okuyan bir arkadaşın yanına gittim.

Bursa'dan aldığım çukolata kaplı kestane şekerleriyle Ankara'ya geri dönüşümün hemen ardından ayağımın Bursa tozuyla ilk derse girip, sınıfa ikramda bulununca tatlı kaynaklı tatlı bir hava oluştu. 23 kişilik süper bir sınıftık, 3 erkektik. Ben ilk haftanın 4. günü, öğretmenlerin "Türkiye'de yabancı dil öğretmek zor iş valla, biz size ne kadar öğresek de siz dışarı çıktığınızda konuşamayacaksınız ki!" demelerini ve danışmanla konuşmamı takiben kayıt iptali kararı alıp, üniversite'nin bütün kütüphaneleri ve sağlık kurumlarına tek tek gönderildikten ve ayrıldıktan sonra 2 erkek kaldı. O 4 hacettepe gününde, insanların ürettikleri güncel ama saçma sözcüklere saygı duymayı, arkadaşlar arası dillerin oluşmasının ilginçliğini ve nasıl eve dönünce başıma neler gelir senaryoları yazılı öğrendim.

Hehe, bi de bi de ösym'den yerleştirilme belgemi vermek istemeyen hanımefendi bana "Sana ancak fotokopisini verebilirim" demişti. Fotokopisini çekmişti, aslını vermişti. Ben de alıp, kaçmışım. Bugün görüyorum ki, kadın orada bir anlık dalmasa, şimdi ösym ile bir yoğun yazışma trafiğine girmem gerekecekmiş. Burdan o teyzeme sevgiler gönderiyorum!!!! Ona hayalimde, o tombiş yanakları nedeniyle bir yanak muncırması yaşattırıyorum :)

Kolay olmasa da, doğru bir karar almıştım. Otobüse bindim (Ankara'da). Sonra otobüsten indim (Edirne'de). Taksici amcamla üniversite gibi yaşamsal bir konuda ailemden hiç kimseye danışmadan ve hepsinin karşı çıkacağını düşündüğüm bir karar aldığımı paylaşmamın bitimine 'anaana'mla, 'anababa'mın (bu arada ben kendilerine ellerine doğduğum ve onlarla büyüdüğüm için 'anne', 'baba' derim.) evine varmıştık. 2 bavul, 3 çanta ve 2 torbayı kapıya kadar çıkardıktan sonra, kapıyı çaldığımda, sabah sabah uyandırdığım 'anaana'm ve 'anababa'm (dedem ve anneannem de diyen insanlar var... genelde ben de öyle derim başkalarına bahsederken de, bugün yeni türetmelerimize sevgi ve şevkat gösterip, onları toplum dışına itmeme, onlara tümcelerimizde rol ve sorumluluk vermek için demiyorum.) kapıyı açınca şaşırdılar, içeri girmemin ardından ne kadar hoş geldiğimi belirten tümceciklerini kurarlarken, kapıyı kapatmak için uzandıklarında, "İsterseniz, bavulları da alalım önce." dediğim an... ailemle Türkiye'den ayrılacağımı paylaştığım ilk andı.

Türkiye'deki ailem beni sonuna kadar destekler bir tavır sergiledi (Radyosunu parçaladığım, "An beni, sakın unutma!" haykırılarıyla dolu gömleğimi yıkayan teyzem de... ki bunun gitsin de aileye müstehcen resim kültürü kazandırmasın, ya da aldığım yeni elektronik eşyalarımı zerrecikleyip, o zerrelere her yerine serpiştirdikten sonra yine oyuncaklarının vs. karşısına, geçip "Canlan! Canlan" gibisinden çocuksu emir cümlesi kurumlarında bulunmasın demekle ilgisi de yoktu.). Bu destek çok önemliydi benim için. Kaygılanmışlarsa bile bunu bana bugüne kadar hiç belli etmediler.

Almanya'da durumlar biraz daha değişik olacaktı.

"Hehe hehe hehe seni öldüreceğimmm!!! Elimden kaçamazsın!" >>>

4. Almanya'da İlk Yılım

4. My First Year in Germany / Mein erstes Jahr in Deutschland

Uçakta gerilim filmi izledik ve Almanya Frankfurt havaalanı'nın havasına değil, alanına iniş yaptık!

Bu kez turist değildim.

Havaalanına abim gelmişti. Bana yaptığının doğru olmadığını, ve buna pişman olabileceğimi söylemesini, "Buraya geleceğime dair aldığım karar benim. Kararı ben aldım, sonuçlarına da ben katlanırım. Desteklemeyeceksen, lütfen daha fazla konuşma!" diyerek kestim. Olumsuz düşünmeyi, ve düşünenleri hiç sevemedim.

Eve geldiğimi takip eden ilk günler annemin yerindeliğini sorgulamasına rağmen kesmediği bir güveni vardı bana duyduğu. Babam ve abimse, annemi, ona buraları sen iyi anlattın, araba alırım sana gibisinden sözlerle aklını çeldin, okulundan ettin çocuğu gibi yersizliklerle suçluyor gibiydiler.

Bütün bunlar sana yazarken daha da iyi görüyorum ki, annemin beni tanım gibi olmasına karşın, babamın ve abimin hiç tanımamalarındandı. Ayrıca okumak da o kadar önemli değil buradaki çoğu türk için, bul bir iş çalış, ne olacak ki!? Böyle bir ortamda büyümüşse, almanca okuluna ve yüksek öğrenime para harcatmana abin bile karşı çıkabiliyor. Özellikle de onun çocukluğunu yaşadığı, anılarındaki o her geçen gün tatlanan Türkiye'sini sen - onca - beğenmeyip, ardında bırakmışsan.

Almanca okulu... Kasım 2002'nin sonlarına doğru başladım ve 7 ay süreyle, bütün seviyeler bitinceye kadar devam ettim. Bize tam 40 km uzaklıkta, Darmstadt şehrindeydi bu okul. [Darmstadt'ın 2000 bilmem kaç km uzak olduğu bir diğer şehir de Bursa - ki kardeş şehirler ve yine ki Darmstadt'ın Bursa'ya kaç km olduğunu gösteren tabelayı, Bursa'da, bellekten sorumlu beyin hücrelerim beni yanıltmıyorsa, Orhan Gazi Türbesi'nin bahçesinde görebilirsin. Hatta görebilme! Git, hemen gör. Gitmişken Bursa'nın diğer yerlerini de gez :)]

Deli multi kültürel bir ortamdı bu okul. Derslerde, hangi milletten insanların hangi konulara daha fazla önem gösterdiğini görmek çok eğlenceliydi. Bu kurs süresince, ülkesinin nüfusundan habersiz bir araba çarp-sına (crahstest) incelemecisi, Birleşik Arap Emirlikleri'nden bir matematikçi, Bolivya'dan ülkesinin ekonomi bakanlığında IMF ile ilişkilerden sorumlu bir politikacı kızı ve ailesini, Arjantin'den bir VJ'i, Çin'den bir iç dekoratör ve bir spor beslenme öğrencisini, Japon'yadan bir şirket teknik elemanını, Paraguay'dan bir psikoloji öğrencisini, Yunanistan'dan bir felsefe ve bir dil bilimciyi tanıma şansım oldu. Bunların arasında saymadığım bir de Güney Kore'li teyzem vardı ki, kendi ülkesinde özel okul sahibesi ve restoran işletmecisi olmasından kaynaklandığını tahmin ettiğim, değişik bir beden dili kullanımına sahipti. Ne zaman bir şey soracak olsa ve ben o anda dersteki başka

birisiyle ilgileniyor olsam, dirsek atma, ayağıyla dürtme, omuzuma vurma gibisinden uyarıcı davranışlarla dikkatimi kendisine çekerdi!

Almanca okulu bittiğinden bugüne, üniversite bölümlerine başvurularla geçti sürem. Bu mektubu yazarken ki bölüm kararım, İngilizce ve Japonca dillerinin yüksek öğrenimini yapmak ve öğrenimi doktora vs gibi bir dereceyle sonlandırarak akademik kariyere başlamak ya da başlayabilir hale geldikten sonra özel şirketlere ya da devlet kurumlarına çalışmak.

Almanya'da ilk yılımı incelediğimde Türkiye'yi özler bir halim havam hiç yok. Sanırım bunu da Türkiye'dekinden farklı bir yaşam sürdürmeme, içinde bulunduğum yeni kültürü merak etmem ve ondan hoşlanabiliyor olmama borçluyum. Buranın getirdiği değişik ve yenilikleri hayatıma doğru düzgün yerleştirebilmek meşguliyeti, benden vakit boşluğunu ve dolayısıyla özlem duygusu saldırılarını uzak tutuyor :) Ayrıca Türkiye'de lise sonrası arkadaşlarımın hepsinin değişik şehirlerde öğrenci olmaları ve Türkiye'ye gittiğimde istediğim şehre gidip, kalabilme ve o şehri orda uzun süredir okuyan bir lise arkadaşımın dolaşma ve ondan dinleme şansım da var ve bunun değerini biliyorum!

5. Düşlerim

5. My Dreams / Meine Träume

Mesleki Düşüm

Üniversite düzeyi öğretim görevlisi olmak.

Dünyanın değişik üniversitelerinde çalışabilmek.

Duygusal Düşüm

Çok iyi anlaşabildiğim biriyle tanışmak. (sanki düşün bu parçası gerçekleşmiş gibi.)

Onunla buluşmak. (hehe bu parçası da gerçekleşir umarım!)

Ve onu sevmek ve onun beni sevmesi.

Ansal Düşüm

Yıldız dostumla, yaza doğru bir kumsalda, yıldız ışığı altında, kamp ateşi başında, yakamozun denizle sarılıştığı bir an, ve o an yıldızlara bakan yıldızımın gözlerine evrenin bütün ateşinin dolduğunu görmek... hehe kumsal bu ya, koşuşmak bir başından bir başına, sonra oturmak, yakamozla denizi örnek alıp sarılmak ve birlikte kumsalı gıdıklamak... en güzel yıldızın doğmasını beklemek, sabah serinliğinde sıcacık hissedişmek ve evren kadar sonsuz mutlu olmak!!

Hobisel Düşüm

3 boyutlu nesne tasarımı işinde çeşitli kurslara katılmak ve sertifikalar elde etmek, bu işte ün yapmak, tasarladığım nesnelerin filmlerde, oyunlarda ya da bilgisayar dışı dünyada kullanıldığını görmek.

Başarılı bir fotoğrafçı olmak. Etkileyici fotoğraflar çekmeyi öğrenmek. Kendi sergimi açmak.

6. Gördüğüm En Güzel Rüyalar

6. My Most Beautiful Dreams / Meine schönsten Träume

Rüya olduğunu anladığım bir sürü rüya gördüm.

Bir keresinde, bir marketin güvenlik görevlisi, hatırlayamadığım bir nedenden rüyamda beni kovalarken uyanmıştım. Rüya olduğunu anladığımda hemen yeniden daldım. Şans ki, rüya kaldığı yerden devam etti. Bir farkla; artık olayın benim rüyam olduğunun farkındaydım... Az önce beni kovalayan adama, bilgisayar oyunlardan görme çekmediğim büyü kalmadı! =)

7. En Sevdiklerim

7. Things I love most / Sachen, die ich am Liebsten mag

Glühwein: Aralık ayında Weihnachtsmarkt'larda satılan sıcak şarap. Özellikle yerde kar varsa, paylaşılan bir glühwein ortamının birden şenlenmesine ve enerji göstergelerinde kapasite aşımı nedeniyle patlamalara neden olabiliyor!

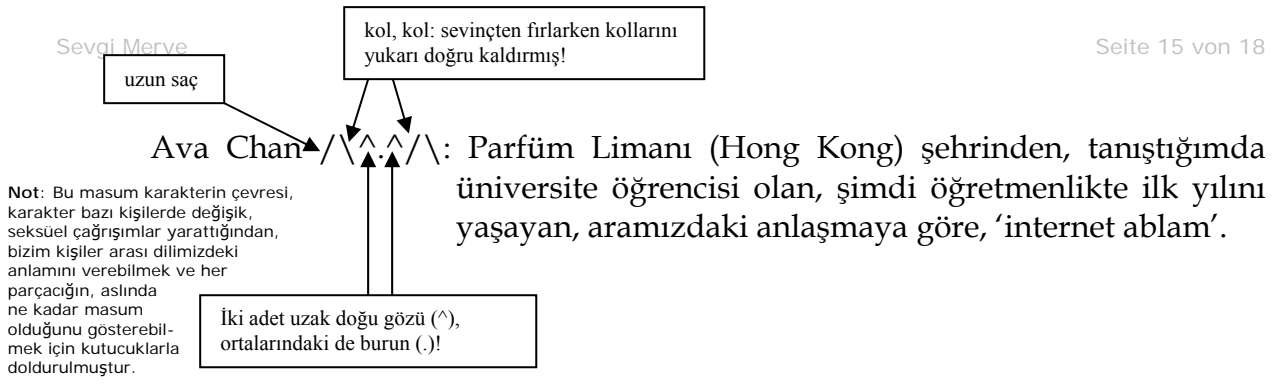
Abim: Şu an bir italyan bilişim firması olan, internet servis sağlayıcısı Tiscali'nin kullanıcı desteği bölümünde çalışan, özü çocuk, yaşamı koyu yaşayan, strateji oyunları hastası, son günlerde Frankfurt'ta Umran Ertok Frankfurt Oyuncuları gurubunun çocuklar için hazırladığı bir oyunda rol almaya çalışan, kendisiyle ilgili işleri takip etmekten ısrarla uzak duran (vergi iadeleri, araba sigortaları vs.), tam olarak çözilemeyen ilginç bir varlık. Kusursuz sistem matrix'in tek kusuru, sistem asîsi bir kişilik.

Ailem (geniş olan ailem(hehe çekirdek aile, geniş aile kavramları ne zaman işime yarayacak diye ilkokulun ilk hayatbilgisi dersinden beri beklemiştim, bak bugüneymiş :)) : Eğitim-öğrenime hep destek olan, 18 yıl başka, şimdi başka bir ülkede yaşıyor olmama rağmen her iki ülkedeyken de diğerindeki insanları hiç aratmayan, geçenlerde bana doğum günü partisi düzenleyip, oturma odama müthiş güzel bir japon çizgi film karakteri çizilmesi için tanıdığı sanatçılarla (kuzenlerim ve arkadaşları :) anlaşan, duvarlara bir de

— 由	Freiheit
情 愛	Liebe
美 麗	Schönheit
真 理	Wahrheit

karakterlerini çizen, - ki senden, mektubunda, bunların senin yaşamındaki yeri ve önemi hakkında bir değişim okumak çok güzel olur - kendi içerisinde gizemli dengeleri olan, plan dışı ilginçliklerin yaşandığı, kendi kendini eleştirebilen, düş gibi bir aile... hehe yaşamımdaki en büyük şans parçası!

ICQ: İsrail'li programcılar tarafından yazılmış, bugüne kadar yeryüzünün bir çok değişik yerinden insanla tanışmama ve onlarla yazışmama ve bu yazışmalar sırasında en çok de yabancı dilimi geliştirmeme yardımcı olan, son günlerde yaşamıma bir yıldız dostluğu kazandıran 5-6 yıldır aralıksız kullandığım tek chat programı!!

Bu yaz imkanı olursa, Almanya'ya gelmek istiyor! Böylece Almanya rehberliği hizmetimden ilk kez bir Hong Kong'lu faydalanmış olacak.

Yıldızlar: Çünkü ışık onlar, çünkü onlar enerji, çünkü yaşam saçıyorlar çevrelerine. Çünkü onlar evrenin çeşitli parçalarından sorumlu melekler gibiler bence. Bir kurama göre, yaşamın başlangıcı da onlar, çünkü onların çevresinde dönen gezegenler onlardan kopma, biz de yıldız çocuklarıyız. Yıldız denizcisi olmak isteyişim de meraktan, diğerlerini görmek isteğimden... diğer yıldız çocuklarını... başka yıldızların çevresini süsleyen başka gezegenlerdeki başka uygarlıkları.

Onları çok seviyorum çünkü seni seviyorum Merve... çünkü dostluğumuz da var oluşumuz da onlardan geliyor.

Hehe... sen de bir yıldızsın bence... diğerlerinin ışıyamadığı derinliklere ulaştın kalbimde... ve oralarda canlılığı ilk sen başlattın!

8. Yaşam Tarzım

8. My Lifestyle / Mein Lebensstil

Bu bölümü üç başlıkta ele almak, ayağa vermek, kafaya atmak, göğüsle indirmek, ceza sahası içerisinde 9 kusurlu harekettten 9'unu birden 9'ar kere yaparak aşağı almak, bölümle giriştiğim kavganın ardından hakemden kırmızı kart yeyip, tribünlerdeki mütezehhir ("Tezahurat yapan'ın arapçası olduğu içime doğan kelime) kız Merve'nin yanına gitmek ve mutlu olmak istiyorum :)

Genel Yaşam Tarzım
Güncel Yaşam Tarzım
Geçmiş Yaşam Tarzım

Genel Yaşam Tarzım

Düzenle, düzensizliğin karışımından doğan kargaşayı çok severim. Her gün okula gidiyor da olsam, her gün başıma bir şeyler gelmezse, o günü diğer günlerden bağımsız, ayrı, tek başına bir gün olarak yaşadığımı hissedemem. İlgimi çeken konulara bütün günümü ayırırım, ayırdığımın farkına bile varmam. Bu konular ya okuduğum kitaplardan edindiğim bilgiler, ya o günlerde üzerinde çalıştığım bir bilgisayar programı ya da bir oyundur. (genellikle desem başlıkta geçen genel ibaresi alınacak ben neyi ifade ediyorum burda diye, onun için demiyor, hem başlıktaki genel ibaresinin gönlünü almış, hem de yazıdaki parantez sayısını arttırmış oluyorum. Bir gün parantezler olur da bir ülke, devlet falan kuracak seviyeye gelirlerse, aralarında bana da 'İnsanlarla İlişkilerden Sorumlu Bakan' görevi vs. verebilirler, geçmişteki, 'Heidi'nin dedesinin enfes bir kaşar peynirini eritmek, portakal hali bir renge getirmekte kullandığı ateş' sıcaklığındaki ilişkilerimizi göz önünde bulundurarak.) Değişik mutfaklardan yemeklere açığımdır, her türlüşünü denemek güzeldir diye düşünür, bu düşüncem tarafından zaman zaman kendimi çin lokantalarında, hiç kesilmeden ve olmayan kulağına "Bak oğul, seni şimdi bir sürü diğer sebze ve sudan oluşan bir karışımın içine atacağım, oraya girince lütfen karış kaynaş, toplum dışı takılma, kendi tadını bırak, bütüne katıl, tad bileşkesi oluşturulmasında etkin rol oyna! Hadi göreyim seni!!" denmeyen sebzeler ve suyun H2O halinden oluşan (saydam yani, yani al çeşmeden suyu bardağa, bak, al çorbada suyu bardağa, bak, gördüğün olay aynı) çorbalar içmeye çalışırken, delikli lokma benzeri hamur işlerini, baldan öte koyuluklara erişmiş şerbet misali sıvılardan pirinç çubuğu uzatarak kurtarmaya uğraşırken, bazen de çok daha basit bir besin maddesini tattığım değişik bir mutfağın değişik insanlarıyla değişik sohbetler yaparken bulurum. Çoğu işi yapmaktan daha tatlısı o işi ilk kez yapmaya çalışmaktır. Hayatta pek fazla şeyi kafama takmam. Bazen planlar yaptığım dönemler olsa da, o planlara göre yaşadığım daha hiç olmadı. Futbolda kalecilik, savunma ve ender de ileri pozisyonlarda yer alırım. Meyve suyu, süt ve türevleri, maden suyu, bir veya daha fazla kişinin eşliğinde bütün içki türlerini tüketmekten haz alırım. Müziği emmeten (dedemin dedesinden yadigar bir laf, 'tamamen' falan anlamına geldiği rivayet ediliyor) aylak olduğum günlerde, gün boyu, yoğun olduğum günlerin bitiminde ya da okuma, çalışmalarında rahatlamak için dinlerim.

Güncel Yaşam Tarzım

"7/24 Aylaklık!" sloganı üzerine kurulu güncel yaşam tarzımı, bazı bilimadamları "başapretazıceetdu" yani "Bankaların çalışma prensiplerinin tam zıttının cereyan etmesi durumu" diye de tanımlıyor. :) Zarfın içinde göz kararı bir planını da bulacağın katımda, şu aralar bol bol müzik dinlemek, parmaklarıma super mario-vari(=benzeri(vari, osmanlı devlet arşivlerinden bulup çıkarılma)) tuştan tuşa atlamalar yaptırmak, içinde yalnızca Merve adında yaramaz bir liseliden gelen 100'ün üzerinde smsin bulunduğu gelen kutumu açmaya çalışırken "Ordner wird geöffnet..." yazısının ebediyete kadar sürecekmış gibi gelen, Nokia cep fonumun likit kristal zerrecikleri üzerindeki hükmü karşısında çaresiz hissetmekle geçiriyorum zamanımı.

Geçmiş Yaşam Tarzım

Geçmişteki, eğer olduysalar, yaşamlarımla ilgili herhangi bir şey hatırlamıyorum. Dolayısıyla tarzlarıyla ilgili bir veri de bulunmuyor şu an elimde. Ama konuyla ilgili araştırmalar, medyumlar, hipnozcular, tarot, kahve, bakla, baca dumanı falcılarıyla ilişki içerisinde kalınarak devam ettirelecektir.

Burda bitti...

Düzensiz bir mektup oldu. Umarım okurken zevk aldığın bölümler olmuştur.

İlk mektubu yazmanın bana verdiği yetkiye dayanarak, (hehe bizi sevgili ilan ediyorum dermişim (aslında demek istermişim de, tepkini ölçemezmişim) (ya yoksa diyeyim mi?) (hehe istersen mektubunda bu noktaya da bir değin!)) mektubun düzensizlik, kendi içerisinde tutarsızlık, yer yer, parçalı bulutlu ve bazen sağnak saçmalık, eksiklik, parantez gınası, imla hataları, anlam bozuklukları gibi olumsuzluklarını bağışlamayı bekliyorum.

Bir evren varmış.
Bir çocuk varmış.
Evrende yalnızlık varmış.

Evrende sayısız yıldız varmış.
Yeryüzü, bir de güneş varmış.
Güneşte yalnızlık varmış.

Yeryüzünde ülkeler varmış.
Şehirler, insanlar varmış.
Şehirlerde yalnızlık varmış.

İnsanlarda duygular varmış.
Aşk, sevgi, birliktelik varmış.
Bir çocuk varmış.
Onda yalnızlık varmış.

Yalnızlığın da sonu varmış.

Bir kız varmış.
Kızın dudakları varmış.
Çocuğun da varmış.
Çocuğun dudaklarında bir söz varmış.

Yıldızımsın.
You are my star.
Du bist mein Stern.
私の星です。
你是我的星。

Yıldız Dostun,
Çetin